

Vestir el cos de memòria: dissonàncies del trauma

 quaderndelesidees.press/on-es-el-meu-cos-i-el-disseny-del-fer-vestir-el-cos-de-memoria-dissonancies-del-trauma/

September 29, 2014

1. Arribar a Barcelona (novetat complicada), **2.** Caos, barreja de sentiments i records, **3.** L'atropellament (dolor dolç), vidres trencats (fràgil), **4.** Sensació d'estar als núvols. Tranquil·litat i desconexió (calma), **5.** Primera sensació: moure la mà, sentir-me viva, **6.** Mirada perduda a un ambient difuminat, **7.** Ferides, blaus, cicatrius, descobrir noves sensacions, **8.** Habitació d'hospital, **9.** Blanc, transparent, buit, **10.** Apareixen noves formes (mínimes) dins el buit, **11.** Jo, re-troband-me

El 26 d'abril de 2007 un cotxe va atropellar la Tea quan creuava distreta un pas de vianants a l'avinguda Diagonal de Barcelona. Portava poc temps a la ciutat i l'impacte va ser com una objectivització del de la nova vida, el nou paisatge i l'efecte de les notícies que arribaven de Geòrgia. Immit vol dir 'en mi'. És el títol del projecte que la Tea va crear no a partir, sinó a través de l'experiència de l'accident, el temps d'inconsciència i el seu ingrés a l'hospital i els canvis que això va comportar en la seva percepció de si mateixa i la seva relació amb el que l'envolta.

Fa un dia normal i corrent, ple de coses positives i negatives. Camino envoltada de pensaments. Acabo d'arribar del meu país. Tot em sembla encara més difícil, però estic eufòrica de veure tantes coses noves.

Prendre consciència del propi cos és una expressió comuna. Per això, si la repetim moltes vegades, com passa amb algunes paraules comunes, es converteix en una realitat estranya. Com prendre consciència del propi cos, si el nostre cos és nosaltres?

Surto de casa amb molta son i amb poques ganes de treballar. Però tinc esperança de demà poder dir ahir.

No és a través del tacte o de la visió que tenim consciència del propi cos. No ens hem de tocar la cama per saber que existeix, ni pensem que no són nosaltres les parts del cos que queden fora de la nostra visió. Els límits del nostre cos es desdibuixen i es dibuixen. La consciència del propi cos es basa sempre en un cos (de l') altre. Però el nostre cos és nostre perquè és nosaltres.

Després de la feina, començo a baixar pel carrer Casanova. Per la Diagonal em fascina veure tant espai, carrers sense fronteres. Tot allò que no té limit és el meu concepte de vida. Miro el rellotge per no arribar tard. El semàfor es posa en verd. Dono una passa i desaparec de la meva vida.

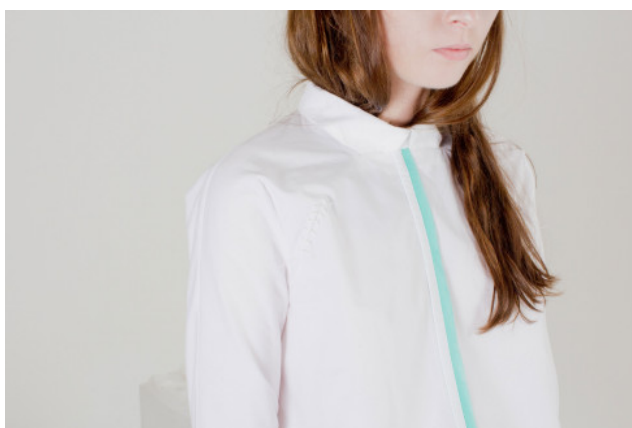

L'imaginari de la mort i el dels hospitals estan molt contaminats. Sala de parts / quiròfan / tanatori / crematori. Naixement i mort, aparició i desaparició del cos. La llum al final del túnel i els fluorescents del passadís que porten al quiròfan. Els crematoris i els hospitals comparteixen l'arquitectura funcional i asèptica, els colors plàcids, la llum. L'arquitectura és asèptica per motius instrumentals, però també simbòlics. Netedat / desafecció / desinfecció / dol.

Inconscient. Obro el ulls i veig l'espai blanc borrós, difícil de definir. Tot fred, gelat; com el gel, transparent. Cares difuminades; escolto parlar la gent del meu voltant i jo, sense poder dir ni una paraula, em sento com absent, completament absent de la meva vida. Sento que estic viva tot i que no sé com transmetre-ho. Sense poder moure'm, miro un punt negre que veig entre les parets blanques. Tot s'ha esborrat des del moment del semàfor i em sento nova, però a la vegada quelcom ja existent. Obro i tanco els ulls una i una altra vegada, tot és nou, tot em resulta molt difícil d'entendre.

Immit és una col·lecció asèptica. L'imaginari de l'hospital es desplega aquí des dels colors, les textures i les formes. Les transparències semblen llums que enceguen. El procés de disseny de la col·lecció s'inicia amb el propi accident. Encara mig inconscient, la Tea demanava amb gests a la seva mare paper i llapis, i dibuixava. Després va voler recuperar tot el que va sentir i el que encara sentia i va voler fer cos.

Moc la mà esquerra, llavors sento que segueixo viva i començo a esforçar-me, amb ganes, a entendre què és el que m'ha passat. Tot és blanc, fins i tot els metges amb bates, mínimes i blanques. La gent em mira, em parla i jo, com si no hagués viscut cap accident, els miro amb tranquil·litat, però tinc el ulls perduts com si fossin d'un altre món. Mai havia sentit tanta tranquil·litat i puresa com en aquests moments. És com si la meva ment, o millor dit, una part de la meva ment, s'hagués desconnectat, una part que tenia problemes i parts fosques. Em sento com un nou-nat. Tinc la sensació de ser i no ser, busco la meua pròpia jo.

Teixits transparents. Organza. La manta de l'hospital. Teixit de la bata d'un sol ús de la unitat de vigilància intensiva. Suaus i agradables teixits de cotó, comoditat, teixits ortopèdics, elàstics.

M'aixeco i em miro al mirall, em quedo al·lucinada de veure la cicatriu que duc al cap. No em sembla lletja. És un tret molt especial, quelcom nou que pot haver servit per a alguna cosa. En aquests moments el més important és que segueixo viva. Tot allò lleig em sembla bonic, estic fora de perill.

L'experiència desagradable es converteix en l'experiència positiva, aquella que és fèrtil i genera possibilitats. Els materials són allò (des)agradable fet perquè duri, i ara esdevenen elements bàsics per la poètica de les peces. La seva perduració no és estable, és una re-articulació orgànica.

Quan vaig sortir de l'Hospital Clínic encara seguia amb la sensació de no sentir res més que ser un ésser viu. Un ésser sola. I ara segueixo sentint l'única cosa que vaig sentir des del primer moment en què vaig obrir els ulls, la inspiració de seguir vivint. Aquesta sensació que tinc ara em durarà tota la vida, perquè és a través d'aquesta sensació que em vaig trobar a mi mateixa.

Els objectes ens porten el passat al present, donen lloc en l'ara a les sensacions sense lloc. La cultura és la forma de re-situar eternament allò que no té lloc. Com qui recorda una vegada i una altra (l'explica, la pensa, la diu, sol, en veu alta) l'experiència efímera, puntual, irrepetible, no perquè pensi que la pot repetir sinó pel plaer de ser conscient que aquell estat de les coses mai més no tornarà.

Ésser transparent, innocència, mirada, ser lliure, il·limitada, la perfecció de la imperfecció, tenir el meu quadrat limitat dins el quadrat il·limitat, detalls, tot blanc i net.

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal](#) i [política de privacitat](#).

- [Oriol Ocaña](#)
Oriol Ocaña (Montcada i Reixac, 1987). Investigador, crític i comissari. Membre del col·lectiu artístic Viuda De. Treballa com a docent a diversos programes en l'àmbit del disseny i l'art. A 'Quadern' condueix la secció "On és el meu cos?, i el disseny del fer" sobre disseny cos i performativitat.
- [Tea Sirbiladze](#)

